

Amateursvereniging

Houtwijk de Noord

Adres: t.o. Uithofslaan 32 te Den Haag

Tel.: 06-20144629 [Mijn moestuin](#)

e-mail: atvhoutwijkdenoord@gmail.com

Mijn moestuin en ik ⁽⁹⁻¹⁰⁾ Ervaringen van een beginnende moestuinier

Uit Tuinkrabbels, mei 2014 (9)

door Mildred Steevensz

Een echte kas (2)

Weet u het nog? Ik heb een kasje kunnen overnemen. Na dagen van hard werken was de basis gelegd en kon het frame van de kas erop. Maar toen was het uur van de waarheid daar ...

Het frame erop

Tenminste dat is de bedoeling. Vol goede moed pakken we, Fred en ik, hij is niet zwaar, de kas op en plaatsen deze op de paaltjes. "Doe een beetje naar links. Nee toch niet, een beetje naar rechts, naar voren, naar achteren." Hoe we ook schuiven, het frame komt maar niet op alle zes de paaltjes. Blijkt dat twee paaltjes niet helemaal, of beter, helemaal niet op de goede plek staan. Wat waren wij "blij". Het stoom kwam me uit de oren. Als verwoed kampeers en ooit bezitters geweest van een piramidetent, hadden we kunnen weten hoe je een perfecte rechthoek of vierkant moet uitzetten. Gemakzucht wordt hier genadeloos afgestraft. Eigen schuld, dikke bult dus. Foutgeplaatste paaltjes en tegels eruit en opnieuw geprobeerd, maar nu wel volgens de regels. Hernieuwde poging om het frame te plaatsen en jawel, nu netjes op de paaltjes ... min of meer, maar een kniesoor die daarop let.

De ruiten erin

Uiteraard wil ik daags erna, nu het frame er eindelijk staat, meteen de ruiten erin. Dat wordt mij met klem ontraden. Windkracht zeven is niet de ideale omstandigheid om dit te doen. Wijze raad is om opgevolgd te worden. Dat betekent dat ik dagen geduld

moet uitoefenen, niet mijn sterkste kant. Maar eindelijk is het zover. We, man en ik, beginnen monter met het dak. Na wat geworstel en gedoe ("Houd nou vast, ondersteunen, niet met je handen aan de zijkant, maar eronder!") gaat het soepel en ligt aan één kant het glas erop. Dat ging vlot! Nou nog even snel de andere kant en het is kat in 't bakkie. Mispoes! Enkele ruiten passen niet. Geen probleem: draaien we die toch gewoon om. Maar hoe we ook passen en meten, keren en verplaatsen. Het lukt niet!

Kan niet anders dan dat een en ander niet waterpas staat, zeggen enkele medetuinders met verstand van zaken. Waterpas erbij en ... alles staat perfect waterpas! Ra, ra. Dan maar wat improviseren.

Na wat geknutsel, liggen ook de laatste ruiten erop en zitten na een paar dagen ook de gevelramen erin. Van buurman Rob krijg ik een paar ruiten ter vervanging van de gesneuvelde exemplaren. Op de kop af na een maand staat het kasje er. Trots dat ik ben op dit huzarenstukje!

De afronding en inwijding

De ramen zien er niet uit en ondergaan een flinke poetsbeurt (toch meer huisvrouw dan gedacht). De grond, een harde korst

geworden door al het geloop erover, wordt omgespit en voorzien van compost en koemestkorrels. Eindelijk, eindelijk kan het kasje in gebruik worden genomen en kunnen er planten in.

Een kasje zat echter niet in de planning van het in de winter opgestelde teeltplan. Geen man overboord: alles wat thuis is voorgezaaid voor de buitenteelt, kan mooi in het kasje verder groeien. Huis weer toonbaar, plantjes meer licht. Iedereen blij. En zo'n kasje vol met bakken en potten zaaigoed op en een paar slapplanten in de grond staat best professioneel (vind ik)!

Jan Scherpenzeel spande tijdens mijn afwezigheid een steendraad en verraste me met een komkommer- en trostomaatplant. Het begin is er.

Voor het zelf zaaien van de echte kasplanten ben ik dit jaar te laat, dus worden ze gekocht. En inmiddels weer een maand verder staan er tomaten, komkommers, paprika, aubergine en meloen in. En daartussen groeit de sla als kool (wat een feest voor de slakken). Nu mag ik dromen van al het lekkers dat ik over enkele maanden mag oogsten.

Mildred Steevensz

Een echte kas (3)

Zij die mijn stukjes lezen, weten dat ik sinds het begin van het tuinseizoen trotse bezitter ben van een kasje. Eindelijk groenten kweken die niet of minder geschikt zijn voor buitenteelt. Dat er op dit gebied nog veel te leren valt blijkt al snel.

Overbevolking

Zodra het kasje er staat, sla ik enthousiast aan het uit zaad opkweken van tomaat en paprika. Plantjes van puntpaprika, aubergine, komkommer en meloen zijn gekocht of gekregen. Verwachtingsvol worden ze in de grond gezet op ruime afstand van elkaar, tenminste dat denk ik. De kleine plantjes worden gekoesterd met water en mest. Het resultaat van al deze zorg is een explosieve groei van het grut, dat elkaar verdringt en in elkaar verstrengeld raakt. Een hele kluit om hier orde op zaken te stellen. Maar snoeischaar en opbindtouw doen hun werk. Onbedoelde en ongewenste zaken steken echter de kop op.

De tomaat

De planten groeien voorspoedig. Op zeker moment worden de hoofdstengels aan de basis bruin. Dat lijkt me niet helemaal de bedoeling. Door deze en gene worden er allerlei oorzaken genoemd en een droevig einde van de tomaten voorspeld. Maar tot mijn opluchting raken deze net als bij mensen over de kinderziekten heen en groeien en bloeien zij vrolijk verder. Regelmatig controleren op dieven wordt mij geadviseerd. Dat doe ik dus trouw en volgens mij heel nauwkeurig. Maar hoe kan het dan zijn dat één van de planten na verloop van tijd drie stengels heeft? Alle drie even groot en sterk. Toch wat over het hoofd gezien? Zonde om het teveel de nek om te draaien vind ik. Ze dragen bloemetjes, dus extra tomaten in de maak. Eigenlijk zo gek nog niet om een

enkele dief zijn gang te laten gaan. Hoewel ..., maar daarover straks.

Komkommertijd

Eigenlijk snap ik niet waarom in de krantenwereld een periode waarin weinig te melden valt zo heet. Als ik kijk naar hoe de komkommers in de kas zich gedragen, is er allerminste sprake van een slappe periode. De planten groeien als kool (hoewel ... de kool in de kweekbedjes doen dat weer niet, helaas) en bereiken in geen tijd het dak van de kas. Het is dus regelmatig opbinden geba-zen. Het duurt even voor ik doorheb dat de weelde aan blad veroorzaakt wordt door zijscheuten. Even diep ademen en dan alsnog rigoureuus het teveel snoeien. Het is moeilijk om iets wat er goed en gezond uit ziet zomaar de das om te doen. Maar het snoeien blijkt goed te zijn. Het is verbazend hoeveel komkommers er plotseling hangen te pronken. Dat wordt oogsten en uitdelen, want wat doe je anders in hemelsnaam met acht komkommers in één keer? Dat heeft iemand anders kennelijk ook gevonden, want tot mijn verbijstering (en verdriet) zijn na een weekend afwezigheid de komkommers in rook opgegaan. Dat daarbij niet al te zachtzinnig te werk is gegaan en schade aan een plant is veroorzaakt, maakt me goed nijdig.

De kas heeft nu een slot. Jammer, maar blijkbaar noodzakelijk.

Hoe meer zielen, hoe meer vreugd?

Als het goed is, lopen mieren met

een grote boog om afrikaantjes heen. In en voor de kas dus een groot aantal van deze vrolijke bloemetjes gezet. Uitzondering bevestigt de regel wordt er gezegd. Dat is dus nu het geval. Een leger van miertjes krioelt op en onder de aubergine. Waarom daar in vredesnaam? Bij nadere inspectie zie ik kleine witte stipjes onderaan de bladeren: luizen! Een ware veestapel voor mieren. Geen wonder: aubergine als bed and breakfast. Maar dat is niet de bedoeling! Een paar dagen met een flinke straal water erop en het euvel zal uit de wereld zijn geholpen. Niets is minder waar. Zowel mier als luis lachen in hun vuistje en gaan gewoon door met bivakkeren op de aubergine. Dus moet ik op een andere manier in de aanval: mengseltje van water, groene zeep en spiritus in een flacon en sproeien maar. Dat vinden zowel luis als mier zeer ongestoord van mij. De aubergine is mij echter dankbaar: rust in de tent.

Meloen

Ook de meloen laat zich van haar (of is het zijn?) beste kant zien. Geen water, want hij scharrelt zelf zijn kostje wel bij elkaar is het advies. En jawel, de plant gaat snel de hoogte in. Na enige tijd zie ik bloemetjes verschijnen: zittend of staand, vrouwtje of mannetje. Overdag staat de kas open en insecten hebben vrij toegang. Dat vertaalt zich zowaar in twee piepkleine meloentjes die zich onder het blad schuilhouden. Maar na een aantal weken gaan de bladeren hangen. Ten slotte worden zij geel. De plant geeft de geest. Ergens heb ik dus iets niet goed gedaan.

Volgend jaar een nieuwe poging. Voorlopig doen we het met twee onrijpe meloentjes. Staat toch leuk op de fruitschaal. Wat er allemaal niet kan gebeuren op krap vijf vierkante meter!